

JAARGANG 23

MEI 2026

NR. 5 - 247

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Zoek geen grote dingen

4 INLEIDING TOT 1 KORINTHIËRS

Aan allen in elke plaats

Wij worden bemoedigd door het heerlijke getuigenis van de onveranderlijke liefde en trouw van God, die Zijn kinderen nooit verlaat.

6 DE HEERE HEEFT U NODIG

De verlostte, een gewillig werktuig voor de Heere

Telkens als hij dat bijbeltje opende, dan kon hij die tekst zien: de Heere heeft je nodig

8 HOOGMOED IN DE BRIEVEN AAN DE ZEVEN GEMEENTEN

Openbaring 2 en 3

9 WOORDSTUDIE

Broers en zussen, of neven en nichten van Jezus?

9 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

10 HET BOEK JEREMIA

Deel 5 - De Verheven God

‘Zult u dan niet van nu af aan tot Mij roepen: Mijn Vader, U bent de Leidsman van mijn jeugd?’

12 CONTRASTEN IN HET LEVEN VAN CHRISTUS

2 Korinthiërs 5:21; 8:9; 1 Petrus 3:18

12 ADVERTENTIE

COLOFON

Doelstelling

‘Rechtstreeks’ is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: ‘...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus’ (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

‘Rechtstreeks’ is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van ‘Rechtstreeks’ zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie. Gebruikte foto's en illustraties zijn ofwel uit eigen archief, fotostock, of anders aangegeven.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

ZOEK GEEN GROTE DINGEN

Jan Paul Spoor

Een deel van het werk voor OudeSporen is ook het bewerken van oude boeken. Een tijdje geleden was een boek aan de beurt om de tekst aan te passen aan de HSV. Daarin kwam ik de persoon Baruch tegen. Naar aanleiding daarvan heb ik een artikel over hem geschreven. Zie de link: [OS3903](#).

Baruch's dienst begon als de eenvoudige schrijver van een transactie, die Jeremia moest uitvoeren in opdracht van de Heere (Jer. 32:9-15). In de verbondenheid die daarna ontstond met Jeremia, mocht hij de woorden van de Heere opschrijven in een boekrol. Hij eerde zijn voorganger door trouw te doen wat van hem gevraagd werd. Hij wachtte geduldig op de juiste tijd om zijn opdracht uit te voeren (Jer. 36:4-10).

Toen de eerste rol vernietigd werd (Jer. 36:11-29), mocht hij deze nog een keer opschrijven en vele woorden eraan toevoegen onder leiding van Jeremia (Jer. 36:32). Zijn trouw en zijn dienst aan het woord en aan Jeremia zijn een voorbeeld voor ons.

In Jeremia 45 vinden we nog iets over Baruch. Deze keer wordt rechtstreeks tot hemzelf gesproken. Hieruit blijkt dat niet alleen Jeremia bedroefd was over het lot van Israël. Maar dat Baruch, net zoals Jeremia, treurde over wat Juda nog mee zou maken. Er staat in vers 2: 'Zo zegt de Heere, de God van Israël, tegen u, Baruch: U zegt: Wee mij toch, want de Heere heeft aan mijn leed nog meer verdriet toegevoegd. Ik ben moe van mijn zuchten. Ik vind geen rust'. Maar de Heere Zelf ging Baruch vertroosten. De geschiedenis van Baruch in de Bijbel besluit met de oproep aan hem: 'En zou ú voor uzelf grote dingen zoeken? Zoek ze niet ... Maar u zal Ik uw leven ten buit geven in alle plaatsen waarheen u zult gaan'.

Dit woord van de Heere voor Baruch had hij al gekregen in het vierde jaar van Jojakim. Het was hetzelfde jaar waarin hij de woorden van Jeremia moest opschrijven in de boekrol. Uit deze woorden van Jeremia 45 kunnen we concluderen voor onszelf: Zouden wij voor onszelf grote dingen gaan zoeken? Zoek ze niet! De Heere heeft Baruch al die tijd bewaard, samen met Jeremia. De Heere zal ook ons bewaren.

Verder in dit nummer:

Zoals u vast hebt opgemerkt vullen we bladzijde 4 en 5 meestal met een artikel uit 'OudeSporen'. Deze worden meestal bewerkt in hedendaags Nederlands door Hugo Bouter en nagekeken door de redactie. Deze keer een artikel van H.C. Voorhoeve. Het is de Inleiding van een artikelenreeks uit 'de Bode des heils' - Jaargang 5 (1862). De link naar het hele herziene boek vindt u onderaan het artikel.

Hugo Bouter spreekt in zijn artikel over het ezelsveulen. Wat is dat een mooi beeld van wie wij waren. Het moest gelost worden door een lam. Hugo zegt: 'En als we die wilde ezel als type zien van onszelf, spreekt dit ook van de genade van God voor ons mensen. De prijs is betaald'. Van dit geloste dier wordt gezegd door Heere Jezus: 'Waarom maakt u het los? Dan moet u aldus zeggen: De Heer heeft het nodig'.

Het artikel van Gerrid Setzer gaat over de groeiende hoogmoed in de zeven gemeenten uit Openbaring 2 en 3. Mag ik hierbij ook de aandacht vestigen op de advertentie op pagina 12. Dit 'nieuwe' boek gaat helemaal over deze beide hoofdstukken. Gebundelde bewerking van een artikelenreeks uit de 'Bode des Heils in Christus' (1894). De auteur ervan is onbekend.

Gerard Kramer gaat in zijn interessante WoordStudie in op de misvattingen rondom de broers en zusters van de Heere Jezus. Merkwaardig om op te merken hoe men geworsteld heeft om bepaalde dogma's te rechtvaardigen.

Ger de Koning vervolgt zijn bespreking van Jeremia. Het thema deze keer is: de dwaasheid van Israël en de trouweloosheid van Juda. Maar we proberen daarin de ondertoon van het verlangen van God. 'Zult u dan niet van nu af aan tot Mij roepen: Mijn Vader, U bent de Leidsman van mijn jeugd?'

Het laatste artikel is van Daniel Melui en gaat over de bijzondere contrasten in het leven van Christus. Ik licht één ervan uit: 'Hij Die Zichzelf zo diep vernederde aan het kruishout, werd zeer hoog verheven nadat Hij het verlossingswerk had volbracht'.

Veel zegen bij het lezen van dit nummer. Namens de redactie, Jan Paul Spoor

In het vierde jaar van Jojakim ...

Baruch, de zoon van Neria, deed overeenkomstig alles wat de profeet Jeremia hem geboden had, door uit de boekrol de woorden van de HEERE voor te lezen in het huis van de HEERE.

In het vijfde jaar van Jojakim ...

Toen las Baruch uit de boekrol de woorden van Jeremia voor in het huis van de HEERE (Jer. 36:8, 10).

INLEIDING TOT 1 KORINTHIËRS

AAN ALLEN IN ELKE PLAATS

H.C. Voorhoeve

De brief aan de Korinthiërs behandelt diverse onderwerpen, die heel verschillend zijn van de thema's die ons in de brief aan de Romeinen hebben beziggehouden. In plaats van de grote heilswaarheden van het christendom en de rijke zegeningen van het volbrachte werk van Christus te bespreken, beperkt de apostel zich uitsluitend tot de toestand van de gemeente en de vele gebreken die in haar bestonden. En hoewel de beschouwing van de treurige zwakheid van mensen, die in elke betrekking tot God gefaald hebben, ons hart met droefheid en weemoed moet vervullen, zo worden wij aan de andere kant toch weer bemoedigd door het heerlijke getuigenis van de onveranderlijke liefde en trouw van God, die Zijn kinderen nooit verlaat - zelfs niet in deze beklagenswaardige toestand - en hen met geduld en zachtmoedigheid onderwijst in de dingen, waarvan men de kennis bij een nuchtere en geestelijke christen mag verwachten.

En juist deze waarheid geeft aan de voor ons liggende brief zo'n grote waarde. Want hoewel hij zich in de eerste plaats met de toestand van de gemeente te Korinthe bezighoudt, zo bevat hij evenwel Gods gedachten voor alle tijden over de innerlijke orde van de gemeente van Christus en de verschillende betrekkingen en plichten die de leden tegenover elkander in acht te nemen hebben.

Aanleiding van de brief

Wat gaf echter aanleiding tot het schrijven van deze brief? Na Macedonië doorreisde en Athene bezocht te hebben, was de apostel Paulus ook te Korinthe gekomen, een van de rijkste en bloeiendste steden van Achaje (Hand. 18). En hij had in een verblijf van één jaar en zes maanden in die stad een gemeente gesticht, want God had veel volk in Korinthe. In deze stad gingen rijkdom en weelde gepaard met zo'n laag moreel niveau, dat dit zelfs tot een spreekwoord geworden was. Na Korinthe verlaten te hebben, ging hij naar Efeze en vandaar naar Palestina, om in Jeruzalem het feest te houden. Van Jeruzalem ging hij naar Antiochië, doorreisde opnieuw Klein-Azië en kwam te Efeze, waar hij twee jaar verbleef. Toen hij op het punt stond om door Macedonië te reizen en de gemeente in Korinthe te bezoeken - zijn plan was immers om zo bij hen te komen, in plaats van zoals hij gewend was door Klein-Azië, en hen voor de tweede keer via deze streken te bezoeken - vernam hij door een aanzienlijke vrouw Chloë of door personen uit haar huis (1:11), deels door van elders ingekomen berichten (5:1), en deels door een brief die de Korinthiërs hem geschreven hadden om inlichtingen te vragen over bepaalde zaken, dat er vele verkeerde dingen in hun midden waren.

Allereerst begon de geest van wereldse wijsheid, die in Korinthe zo'n hoogte bereikt had, zijn schadelijke invloed uit te oefenen en twist en partijchap tevoorschijn te roepen en zo de gemeente te beroven van haar hemelse karakter en haar eenheid in Christus, en de eenvoudige, goddelijke waarheid met heidense filosofie te vermengen. Men was al bezig verschillende partijen te vormen, waar men bepaalde personen huldigde en hetzij in Paulus of in Apollos, of in Kefas of ook in Christus Zelf het hoofd van een partij erkende en vereerde (1:12). De ontelbare partijen waarin de gemeente van God op aarde nu verdeeld is, leveren het treurige bewijs hoe zelfs onder ware gelovigen de menselijke wijsheid gehuldigd wordt en het de vijand gelukt is zijn schadelijke werkzaamheid, waartoe hij in de gemeente te Korinthe de eerste basis wilde leggen, een schrikbarende uitgebreidheid te verschaffen.

Helaas hebben de beginselen van menselijke wijsheid zo diep wortel geschoten, dat de treurige gevolgen in de gemeente van God nog maar weinig erkend en betreurd worden, zodat men niet zelden deze schadelijke werken van de vijand in bescherming neemt door te beweren dat die verschillende partijen goed zijn om de waarheid van alle kanten te ontwikkelen. Zo dacht de apostel niet. Met de grootste ernst, met grote beslistheid bestrijdt hij met name in de eerste hoofdstukken van zijn brief dit vreselijke kwaad, waardoor de gemeente met rasse schreden het verderf tegemoet snelde, en wilde het in de kiem verstikken. En wanneer hij in hoofdstuk 11:19 zegt: 'Want er moeten ook sekten onder u zijn', dan zegt hij dit zeker niet om die te beschermen maar, zoals hij zelf eraan toevoegt, 'opdat ook de beproefden onder u openbaar worden.' Zodat degenen die zich niet door de geest van de heidense filosofie, maar door de Geest van God lieten leiden, hun oprechtheid toonden doordat zij zich van alle partijen ver verwijderd hielden.

Een ander gevaar bedreigde de gemeente te Korinthe, namelijk de grote onzedelijkheid die in Korinthe heerste. Het weelderige en immorele leven daar begon ook in hun midden zijn schadelijke invloed uit te oefenen en velen te verontreinigen. Vooral was het de hoerij, die in hun midden was ingeslopen en geduld werd, en de apostel waarschuwt en bestraft dit alles met alle ernst en met al de kracht van de Heilige Geest, wiens tempel door deze zonden verontreinigd werd.

Het derde gevaar waaraan de gemeente te Korinthe blootstond, was de invloed van valse leraars, voornamelijk Joodse denkers. Die probeerden niet alleen Paulus' roeping en zijn gezag als apostel, maar ook de zuiverheid van zijn motieven in de uitoefening van zijn ambt te ondermijnen en te belasteren, om zo zijn gezegende werk teniet te doen. Zodra hun het eerste lukte, was het tweede het natuurlijke gevolg hiervan. Als het aanzien en de zuivere bedoelingen van de apostel bij de Korinthiërs verdacht konden worden gemaakt, dan gold dit ook voor zijn woord en zijn werk.

Daarom was de apostel zo vaak genooddaakt, zowel in deze als in zijn tweede brief, om over zichzelf, zijn apostolische ambt en zijn gedrag onder de Korinthiërs te spreken. Het heerlijke voorrecht van de gelovigen in latere tijd om ook de geschriften van het Nieuwe Testament als bron van gezag en zuivere toetssteen van de waarheid te bezitten, hadden zij natuurlijk niet. En hoe meer God door Paulus met betrekking tot de gemeente zegeningen openbaarde, die in het Oude Testament slechts duister of in het geheel niet geopenbaard

waren, zoveel te meer gelegenheid hadden de Joodsgezinde leraars om zwakke zielen in de war te brengen.

Heidense filosofie, onzedelijkheid, vooral hoererij, en valse leerstellingen – ziedaar de drie hoofdgebreken die in de gemeente te Korinthe bestonden, waardoor de vijand zijn verderfelijke invloed wilde uitoefenen en de gezegende uitwerking van de waarheid wilde verstoren. Toen Paulus dit allemaal hoorde, gaf hij zijn voornemen op om Korinthe nu al te bezoeken, want hij wilde bij zijn geliefde kinderen niet met de roede verschijnen. Daarom schreef hij hun een brief, en de Heilige Geest gebruikte die gelegenheid om een onschatbare parel aan het snoer van de goddelijke openbaring toe te voegen. Het doel was hen ernstig te vermanen, opdat zij daardoor geraakt zouden worden en zich zouden bekeren, en hem later met blijdschap konden ontvangen. De onderwerpen die in deze eerste brief behandeld worden, laten zich gemakkelijk indelen.

Overzicht van de hoofdstukken

Voordat de apostel over de gebreken van de gemeente spreekt, voordat hij één enkel bestraffend woord spreekt, prijst hij het goede dat nog bij hen gevonden werd en bovenal de genade van God die hun ten deel was gevallen en die bij hen zou blijven tot op de dag van Christus. Daarna behandelt hij de vraag van de partijen, de scholen van de godgeleerdheid en de inbeelding van de menselijke wijsheid tegenover de openbaring van de goddelijke wijsheid (hst. 1-4).

Wij worden bemoedigd door het heerlijke getuigenis van de onveranderlijke liefde en trouw van God, die Zijn kinderen nooit verlaat.

In hoofdstuk 5 spreekt hij over het zedenbederf en het gedrag tegenover christenen, die in openbare zonden gevallen zijn;

In hoofdstuk 6 gaat het over het gerechtelijk vervolgen in tijdelijke zaken, en behandelt hij opnieuw de kwestie van de hoererij. Hierna begint de beantwoording van hun brief.

Hoofdstuk 7 handelt over het huwelijk, de plichten van de gehuwden, over het geval dat de man gelovig en de vrouw ongelovig is, of omgekeerd. Hier vermaant de apostel hoofdzakelijk om in *die* roeping te blijven, waarin men geroepen is.

In hoofdstuk 8 behandelt hij de vraag of men van de dingen aan de afgoden geofferd mocht eten; en stelt het algemene beginsel vast om het zwakke geweten niet te ergeren. In hoofdstuk 9 spreekt Paulus over zijn apostelambt.

In hoofdstuk 10 toont hij aan hoe men met de gemeente, met de doop en het avondmaal verbonden kan zijn en toch verloren kan gaan. Daarna spreekt hij over het gevaar waarin zij waren om door heidense feesten misleid te worden, en komt daardoor vanzelf op het avondmaal van de Heere.

In hoofdstuk 11 omschrijft hij het gedrag van de christenen in de godsdienstoefeningen, eerst persoonlijk en daarna (vanaf vs. 17) in het algemeen.

Vervolgens behandelt hij van hoofdstuk 12 tot 14 de uitoefening van de gaven, hun wezenlijke waarde en het doel van hun gebruik, met de waarde van de liefde in hoofdstuk 13.

In hoofdstuk 15 bewijst hij uitvoerig de leer van de opstanding, die door velen gelochend werd, en haar gewichtige gevolgen. En hij spreekt aan het slot van dat hoofdstuk over de verandering bij de komst van de Heer van de overgebleven levende gelovigen, en de triomf van hen die door de opstanding deel krijgen aan de verandering van het vergankelijke lichaam en zo van de laatste gevolgen van de zonde – de dood – voor eeuwig verlost worden. Hij besluit dan in hoofdstuk 16 zijn uitvoerige brief met de aanbeveling van de armen in Judea, en met vele groeten.

Ook treffen wij hier nog enkele vermaningen aan om degenen onderdanig te zijn, die zonder menselijke aanstelling of roeping alleen door de kracht van de Heilige Geest in de gemeente dienen. En wij kunnen de Heer danken, dat Hij ons ook een rechtstreekse aanwijzing gegeven heeft hoe wij ons te gedragen hebben tegenover hen die ten dienste van de heiligen arbeiden. Na deze korte inleiding kunnen wij nu tot de beschouwing van de brief zelf overgaan; waarbij de Heer ons het licht van Zijn Geest zal mogen schenken om de geopenbaarde waarheid goed te verstaan en onze wandel ernaar in te richten.

Bron op OudeSporen: 'Aan allen in elke plaats'.

In drukvorm beschikbaar bij: [Importantia Publishing](#)

'Paulus, geroepen apostel van Christus Jezus door de wil van God, en Sosthenes, de broeder, aan de gemeente van God die in Korinthe is, aan de geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen, met allen, in elke plaats, die de naam van onze Heer Jezus Christus aanroepen, zowel hun als onze Heer: genade zij u en vrede van God onze Vader en van de Heer Jezus Christus. Ik dank mijn God altijd over u, vanwege de genade van God die u gegeven is in Christus Jezus' (1 Kor. 1:1-4).

DE HEERE HEEFT U NODIG

DE VERLOSTE, EEN GEWILLIG WERKTUIG VOOR DE HEERE

Hugo Bouter

Overdenking over Genesis 16:7-14; 49:10-12; Exodus 13:11-16; Zacharia 9:9-10; Lukas 19:28-34.

We willen nadenken over de losprijs die de Heere Jezus voor ons betaald heeft, de geweldige prijs van Zijn leven, van Zijn bloed, de prijs die zo groot was dat het alles inhield wat Hij bezat, zelfs Zijn leven. Hij heeft dat afgelegd en overgegeven om ons los te kopen en Zich de bruidsgemeente als eigendom te verwerven. We hebben ook gezegd dat we eigenlijk niet kunnen begrijpen wat de Heere Jezus in ons heeft gezien, wanneer wij denken aan wie wijzelf zijn. Maar toch heeft Hij iets aantrekkelijks in ons gezien en Zijn leven voor ons willen afleggen.

Een ezelsveulen

Wij zien iets van onze natuurlijke staat in het beeld van de wilde ezel waarover wij hebben gelezen. We lezen in Genesis 16 dat Ismaël een wilde ezel van een mens zou zijn. Zijn hand zou tegen allen zijn, en de hand van allen tegen hem. Een wilde ezel van een mens: dat is iemand die je niet kunt temmen. Het is dus iemand die helemaal gekenmerkt wordt door zijn eigen wil. Dat laat iets zien van onze natuurlijke toestand als mensen die verloren zijn en die gekarakteriseerd worden door de eigen wil, door een harde nek, en door wildheid.

En Exodus 13 toont dat zo'n ezel eigenlijk een dier was dat de Heere God niet kon gebruiken. Er waren allerlei dieren, die wel voor de Heere waren bestemd. Eerstgeborenen dieren die dan geofferd moesten worden op het altaar; denk maar aan schapen, runderen en geiten, die konden allemaal geofferd worden op het altaar. Dat was welbehaglijk voor de Heere God. Maar met zo'n ezel was eigenlijk niets te beginnen. Die wilde ezel, die wachtte de dood. We hebben dat gelezen in Exodus 13. Als een ezel niet gelost kon worden, dan moet u het dier de nek breken (Ex. 13:13). Die harde nek, die eigen wil spreekt van eigenwijsheid, die moest worden gebroken. Het dier werd geconfronteerd met het oordeel van de dood. Dat zegt ook iets over onszelf, wie wij zijn van onszelf. Wij lagen onder de dood.

Gelukkig was het ook mogelijk zo'n eerste ezelsveulen te lossen met een stuk kleinvee. Het is wel opmerkelijk dat dit onderdeel van de wetgeving staat in Exodus 13, waar het gaat om de uittocht uit het land Egypte. Het verband van die hoofdstukken is de instelling van het Pascha en vervolgens de uittocht. Alle eerstgeborenen in het land Egypte waren gestorven, ook de eerstgeborenen van het vee waren getroffen door het oordeel. Maar voor het volk Israël was er verlossing. Zij werden uitgeleid uit het diensthuis, uit Egypte, het land van de slavernij. De Heere

had nu recht op alle eerstgeborenen van de Israëlieten, ook al de eerstgeborenen van het vee. En zelfs voor de ezelsveulens die haast niets waard waren, die de Heere God ook niet aangenaam waren, zelfs voor die dieren was er een mogelijkheid tot lossing. Hoewel ze eigenlijk onder het oordeel van de dood lagen, zou je kunnen zeggen, grijpt de Heere hier in.

We lezen hier in de wetgeving in verband met de uittocht uit Egypte de bijzondere regel: 'Maar alles wat de baarmoeder van een ezelin opent, moet u vrijkopen met een lam' (Ex. 13:13). Er werd een jong schaap genomen, en dat werd dan geofferd in de plaats van het ezelsveulen. Dan was het ezelsveulen gered en kon het in dienst blijven van zijn meester, zijn eigenaar; en zijn leven bleef gespaard. Dat spreekt van de genade van de Heere God, zelfs voor zo'n dier. En als we die wilde ezel als type zien van onszelf, spreekt dit ook van de genade van God voor ons mensen. De prijs is betaald; we hebben eraan gedacht dat het een kostbare losprijs was, want de Heer heeft Zijn leven voor ons gegeven. Nu behoren wij Hem toe. Wat is het wonderlijk dat allen die het eigendom van de Heere Jezus zijn, die Hem toebehoren, zijn gekocht met die grote losprijs. Zo zijn wij Zijn eigendom geworden en staan wij in Zijn dienst. Dan wil Hij ons ook gebruiken als een werktuig tot eer van Hem.

De intocht

We hebben ook in enkele andere Schriftplaatsen gezien dat de Heer zo'n ezelsveulen kon gebruiken in Zijn dienst. In Lukas 19 hebben we gelezen over de intocht van de Heere Jezus in Jeruzalem, Zijn intocht als de Koning van Israël. Hiervoor werd ook een ezelsveulen gebruikt, in overeenstemming met de profetie van Zacharia 9. Geen mens had ooit op dat veulen gezeten, het was nog jong. Maar de Heere Jezus wilde het gebruiken en Hij zei: 'Maak het los en breng het. En als iemand u vraagt: waarom maakt u het los, dan moet u aldus zeggen: de Heere heeft het nodig'. En zo is dat ook met u en met mij. De Heere heeft ons gekocht, wij die van onszelf zondaren waren, eigenwillige mensen, misschien wild en niet te temmen. Hij heeft ons gekocht als Zijn eigendom met die geweldige losprijs. Als we denken aan de natuurlijke staat die ons kenmerkte, dan heeft Hij door de prijs van Zijn bloed daarin verandering gebracht. We zijn verlost, wij zijn gelost en verlost, dit hangt met elkaar samen. Het houdt in dat we gekocht en betaald zijn.

Er is ook voorgelezen: 'Want u bent voor een prijs gekocht; verheerlijkt dan God in uw lichaam' (1 Kor. 6:20). Onze natuurlijke staat was totaal verkeerd, wij waren eigenzinnig

van karakter. Onze staat als verlost is dat wij gekocht en betaald zijn. En in de derde plaats volgt onze functie als dienstknechten van de Heere Jezus: Hij heeft ons nodig. Als verlost zijn we ook vrijgemaakt van alle banden. Maak het los, zo lezen we hier van dit ezelsveulen. Wij zijn vrij gemaakt van alle belemmeringen om de Heere te dienen. Wij mogen Zijn eigendom zijn, en Hij heeft ons nodig. Hij heeft u nodig, Hij heeft mij nodig. Hij heeft jou nodig, want Hij heeft een recht op jou verworven. Juist doordat Hij die hoge losprijs heeft betaald, heeft Hij alle rechten op ons. We zijn gekocht en betaald, en de Meester heeft ons nodig. Alleen Hij kan dat zeggen.

Het is een wonderlijke geschiedenis van de intocht in Jeruzalem. Christus was zo arm; Hij had niets, zelfs niet om Zijn hoofd neer te leggen. Hij bezat niets en toch kon Hij beschikken over een rijdier, dat nodig was om Hem Jeruzalem binnen te rijden als de komende Koning. Wat de Heere Jezus doet is eigenlijk alleen maar de profetie vervullen. Zacharia had hierover geprofeteerd (Zach. 9:9). Uw Koning komt tot u, zachtmoedig en nederig. Niet hoog te paard gezeten, maar eenvoudig, nederig, zachtmoedig. Gezeten op een ezelsveulen. En om die profetie te vervullen had Hij hier twee van Zijn discipelen uitgezonden en gezegd: Ga daar en daar heen en ga dit veulen halen. En als er dan misschien protest is, dan moet je zeggen: De Heere heeft het nodig. Dat was voldoende, het besliste alles. Is dat niet wonderlijk? De eigenaars zeggen: Waarom maakt u dat veulen los, het is nog nooit gebruikt als een rijdier. Zij nu zeiden: 'De Heere heeft het nodig'. Zo eenvoudig is het. En zo is dat ook met ons, want Hij heeft ons nodig. Laten we eens nadenken, waartoe de Heer ons gebruiken wil. Hier was dit rijdier nodig, dat misschien ook gelost was en waarvoor een prijs was betaald. In elk geval werd het losgemaakt van alle banden, en zo was het geschikt om de Heere te dienen.

De Heere heeft u nodig

Het rijdier was nodig om de Heere Jezus te dragen, om Hem te vervoeren, om Hem de stad van God binnen te dragen. Na kleren op het veulen geworpen te hebben, zetten de discipelen Jezus daarop; en zo begon die triomfantelijke intocht in Jeruzalem, de stad van de grote Koning. En denkt u dat de Heere Jezus ons ook niet zou willen gebruiken om Hem te verheerlijken, om Hem te dragen door de wereld en iets van Hem te laten zien? Toen de Heere Jezus de stad binnenging, riepen ze: 'Gezegend Hij Die komt, de Koning Die komt in de naam van de Heere. In de hemel vrede en heerlijkheid in de hoogste hemelen'. Want de Heere Jezus zou door Zijn werk op het kruis vrede aanbrengen: Vrede in de hemel. Dat is merkwaardig. In de hemel vrede en heerlijkheid, in de hoogste hemelen.

Er is nu nog geen vrede op aarde. Daar hebben de engelen wel over gezongen aan het begin van het Lukasevangelie. Maar die vrede is nog toekomstig. De Heere Jezus heeft geweend over de stad, toen Hij de stad binnentrok. Hij heeft het gezegd: Och, mocht op deze uw dag ook u erkennen wat tot uw vrede dient (vers 42). Nu is het echter verborgen voor uw ogen.

Vrede in de hemel en voor ieder die de Heere Jezus toebehoort, vrede met God, nu al in deze tijd. En straks, als Hij zal terugkomen, zal er ook vrede op aarde zijn. Maar in geestelijke zin mogen wij in deze wereld, waar de

Heere Jezus nu nog verworpen is, Hem toch vertonen, Hem binnenvoeren, Hem dragen, Hem de plaats geven die Hem toekomt. Een ereplaats. Hij heeft u nodig, broeder en zuster. Hij heeft mij nodig om Hem te verheerlijken, nu al hier op aarde.

Ik herinner me dat ik eens een bijbeltje heb gezien van een jongen uit de samenkomst, niet in deze plaats. Het is al lang geleden. Voorin dat bijbeltje, dat zag ik een keer, was die tekst geschreven uit Lukas 19: De Heere heeft het nodig, of de Heere heeft hem nodig. Iets dergelijks. Dat bijbeltje was aan die jongen gegeven, misschien toen hij de zondagschool had afgemaakt. Telkens als hij dat bijbeltje opende, dan kon hij die tekst zien: de Heere heeft je nodig. Dat heeft indruk op me gemaakt. Het is met die jongen helaas niet goed afgelopen. Hij is door een ongeluk omgekomen, en het is niet helemaal zeker of hij al dan niet de Heere toebehoorde. En dat is ernstig. We hopen en bidden dat het wel het geval is geweest. Maar het zou zo fijn geweest zijn als die jongeman in zijn leven had laten zien dat hij de Heere Jezus toebehoorde en dat hij Hem wilde dienen en wilde verheerlijken.

Telkens als hij dat bijbeltje opende, dan kon hij die tekst zien: de Heere heeft je nodig

Laten we dus met een voornemen van het hart de Heere dienen, want Hij heeft ook ons nodig. Voor een ieder van ons heeft Hij een taak te verrichten. En straks zal het moment aanbreken dat de Heere Jezus terugkomt, we hebben daarvan gezongen: 'Heer Jezus, kom' (GL 135, vers 3). Hij zal voor Zijn gemeente komen in de lucht om Zijn bruid tot Zich te nemen in de hemel. Want in de hemelzalen: 'Daar wordt volmaakt U dank gebracht, o Lam, voor ons geslacht'.

Maar de Heere Jezus zal ook daadwerkelijk uit de hemel terugkomen met de gemeente hier op aarde. Zijn voeten zullen op de Olijfberg staan en Hij zal opnieuw Zijn intocht doen in Jeruzalem. Hij heeft dat ook gezegd: Jullie zullen Mij niet meer zien, totdat je zult zeggen: 'Gezegend Hij Die komt in de Naam van de Heere'. Dan zullen die woorden opnieuw klinken in Jeruzalem. De woorden die toen geklonken hebben, zo'n 2000 jaar geleden: 'Gezegend Hij, de Koning Die komt in de Naam van de Heere'. En dan zal de profetie van Zacharia weer in vervulling gaan: 'De Koning komt tot u, zachtmoedig, gezeten op een ezel, het veulen van een ezelin'.

Daarover spreekt ook de profetie in Genesis 49, die we gelezen hebben. In de laatste woorden van Jakob vinden we de ezel weer terug als drager van de Heere Jezus. Christus is de machtige Heerser, want de scepter zal van Juda niet wijken, en evenmin de heersersstaf van tussen zijn voeten, 'totdat Silo komt'. Silo, dat is de rust-aanbrenger: een naam die spreekt van de Heere Jezus als de grote Salomo, de vredevorst. En Hem zullen de volken gehoorzamen (Gen. 49:10-11).

Er zal dus een tijd van zegen aanbreken, straks bij de wederkomst van de Heere Jezus voor Zijn volk Israël. En de volken zullen Hem ook dienen en Hem gehoorzaam zijn. Niet alleen Zijn eigen volk Israël zal hem erkennen als de Messias, maar ook de volkerenwereld zal zich buigen voor Hem. Voor de Vredevorst, want Hij zal regeren van zee tot zee, zoals we dat in Zacharia 9 gelezen hebben. Hij zal de

volken vrede verkondigen. Daar heb je die vrede weer, vrede ook op aarde. Zijn heerschappij zal zich uitstrekken van zee tot zee en van de rivier tot de einden der aarde. Elke knie zal zich voor Hem buigen.

En als gelovigen uit de volken zijn wij nu al onderdanig aan Hem. Want de apostel Paulus, u leest dat in de Romeinenbrief, was uitgezonden om de volken tot geloofsgehoorzaamheid te brengen (Rom. 1:5-15). Geloofsgehoorzaamheid: dat is precies wat ons nu kenmerkt als gelovigen uit de volken. Maar straks zullen de volken Hem openlijk en zelfs gedwongen gehoorzaam zijn. Alle knie zal zich voor Hem buigen en Hem dienen en dan deze machtige Koning eren, de Koning der koningen en de Heere der heren.

‘Hij bindt zijn jonge ezels aan de wijnstok en het veulen van zijn ezels aan de edelste wijnstok’ (Gen. 49:11a). Opnieuw vinden we hier de ezels als Zijn rijdier. Hij zal Zijn ezels aan de wijnstok binden en het veulen van Zijn ezels aan de edelste wijnstok. Dat spreekt van de tijd van zegen in het Vrederijk, dat dan zal aanbreken. Dan zullen er overvloedige oogsten worden binnengehaald; er zal rijkdom zijn en een overvloed aan wijnstokken en aan wijn. Normaliter zou je een ezels vastbinden ergens aan een tak van een boom, of aan een hek of wat dan ook, maar hier wordt de ezels vastgebonden aan de edelste wijnstok.

Er zullen zoveel wijnstokken zijn dat dit mogelijk is. En wel doordat de Heere de hemel en de aarde rijkelijk verhoren zal, zo staat het in het boek Hosea. ‘Ik zal de hemel verhoren en die zal de aarde verhoren. Dan zal de aarde het koren,

de nieuwe wijn en de olie verhoren en die zullen Jizreeël verhoren’ (Hos. 2:21). Er zal dus een rijkdom aan koren, jonge wijn en olie zijn, een rijkdom aan wijn en aan wijngaarden. De Messias zal straks Zijn ezels aan de wijnstok binden. De wijn is ook een beeld van de vreugde van het Vrederijk, de tijd van zegen en blijdschap die dan zal aanbreken. ‘Hij wast Zijn kleren in wijn’. Dat doe je normaliter ook niet. ‘En Zijn gewaad in druivenbloed. Zijn ogen zijn donker door de wijn en Zijn tanden wit door de melk’ (Gen. 49:11-12). Dat spreekt allemaal van de heerlijkheid van de Heere Jezus.

‘Mijn Liefste is blank en rood’, lezen we in het Hooglied (Hoogl. 5:10). Zijn tanden zijn wit door de melk. Wit, dus blank en smetteloos. En rood, het druivenbloed, we vinden het al in de zegen van Juda in Genesis 49. ‘Hij zal donker van ogen zijn door de wijn’. Het is een tijd van zegen, van rijkdom, van welvaart, die dan zal aanbreken voor Israël en voor de volken. En wij mogen als de bruidsgemeente vanuit de hemel delen in die bijzondere tijd van zegen.

Wat een vooruitzicht hebben we als de bruid van het Lam! De Heere Jezus komt. In een lied zingen we: ‘Wij wensen U te aanschouwen’ (GL 135, vers 3). We kunnen ook lezen in Johannes 17 dat de Heere Jezus hiervoor heeft gebeden: ‘Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid aanschouwen’. Zijn oneindige, hemelse heerlijkheid! Laten wij de Heere Jezus, die nederige Koning, nu al dienen in ons leven als instrumenten die Hij kan gebruiken tot eer van Zijn Naam. De Heere heeft u nodig.

HOOGMOED IN DE BRIEVEN AAN DE ZEVEN GEMEENTEN

OPENBARING 2 EN 3

Gerrid Setzer

De zeven brieven van Openbaring 2 en 3 geven een overzicht van de geschiedenis van de christelijke kerk in haar verantwoordelijkheid. Opvallend is dat op christelijke bodem hoogmoed een grote rol speelde en nog steeds speelt.

1. In Efeze is sprake van mensen, die zichzelf apostelen noemen maar in werkelijkheid leugenaars zijn (Openb. 2:2)
2. In Smyrna zijn er mensen die zeggen dat ze Joden zijn, maar in werkelijkheid vormen ze een synagoge van de satan (Openb. 2:9). Het gaat hier niet letterlijk om Joden, maar om mensen die beweren het ware volk van God te zijn en de ware religie te hebben.

3. In Pergamus vinden we de aanmatiging van Bileam en van de Nicolaiten.
4. In Thyatira zien we Izebel, die beweert een profetes te zijn; maar zij is een misleidster (Openb. 2:20). Het is hier niet iets wat van buitenaf komt, zoals zich in Efeze voordeed (vgl. Openb. 2:6), maar om wat binnen de gemeente een grote invloed heeft gekregen.
5. In Sardis beweert men geestelijk leven te bezitten, terwijl men in werkelijkheid dood is (Openb. 3:1). Dit wordt gezegd tegen ‘de engel van de gemeente’ (engel = boodschapper), die de gemeente in haar algemene toestand vertegenwoordigt en hier wordt aangesproken op de situatie van de meerderheid in Sardis.
6. In Filadelfia is nog een keer sprake van de zgn. Joden, die in werkelijkheid de synagoge van de satan vertegenwoordigen. Ze hebben uiterlijke rituelen zonder innerlijke werkelijkheid.
7. In Laodicea bereikt de hoogmoed een hoogtepunt. Het is hier niet alleen de pretentie geestelijk leven te bezitten, zoals Sardis beweerde; maar ook dat men reeds volmaakt zou zijn: ‘Ik ben rijk en heb aan niets gebrek’ (Openb. 3:17). Maar de Heer toont hun dat zij in werkelijkheid ellendig, arm, blind en naakt zijn.

Laten wij ook oppassen voor elke vorm van hoogmoed! De Bijbel waarschuwt ons meerdere keren hiervoor (Rom. 12:3; 1 Kor. 8:2; 10:12; 14:37 en Gal. 6:3).

WOORDSTUDIE

BROERS EN ZUSSEN, OF NEVEN EN NICHTEN VAN JEZUS?

Gerard Kramer

In Mattheüs 12:46, Markus 3:31 en Lukas 8:19 is sprake van 'Zijn (= Jezus') moeder en Zijn broers'. In Mattheüs 13:55 worden Zijn broers bij name genoemd, zij heetten 'Jakobus, Jozef, Simon en Judas'. En in vers 56 is sprake van 'Zijn zusters'. Dat moeten er, gezien het meervoud, dus minstens twee zijn geweest. Had de Heer dus vier broers en minstens twee zussen?

Ja, lijkt de Schrift te zeggen. Nee, zegt de RK-kerk. Volgens de katholieke en oosters-orthodoxe traditie is Maria haar hele leven maagd gebleven, ofwel er was in haar geval sprake van een 'altijdurende maagdelijkheid'. Het dogma stelt dat ze maagd was vóór, tijdens en na de geboorte van Jezus. Hoe zit dat dan met de zojuist genoemde Schriftplaatsen? De RK-kerk heeft, opmerkelijk genoeg, verklaard dat Maria altijd maagd is gebleven en dus nooit andere kinderen gebaard heeft dan 'haar eerstgeboren Zoon' (Luk. 2:7). Sommige theologen gaan zelfs zover dat ze daarnaast, eveneens zonder Schriftuurlijke basis beweren dat Jozef voor en tijdens zijn huwelijk met Maria celibatair heeft geleefd en dus nooit eigen kinderen heeft verwekt. Deze theologen menen dat in de bovengenoemde plaatsen 'broers' moet worden gelezen als 'neven'.

Deze door de RK-kerk opgeworpen problemen kan men niet oplossen door het normale Griekse woord voor 'broer' een betekenis toe te kennen die het niet heeft of kan hebben. Dan laat men de Griekse grondtekst buikspreken door de eigen uitlegkundige keuze op een niet correct taalkundig gegeven te baseren. Het is namelijk onjuist te beweren dat het Griekse *adelphos*, het normale woord voor 'broer',

ἀδελφός

daarnaast ook 'neef' kan betekenen¹.

Als een Griekse auteur 'neef' wilde schrijven, dan kon hij dat probleemloos doen, want het Griekse woord voor 'neef' is *adelfidous*, wat 'neef' betekent in de zin van 'zoon van vaders of moeders broer of zus', of *anepsios*, dat is 'neef' in de zin van 'neefje', 'oomzegger', zoals in Kolossenzen 4:10. Het Grieks geeft de RK-kerk dus niet de gezochte ruimte.

Op basis van de Schriftgegevens kan m.i. terecht worden gesteld dat Jezus vier broers en minstens twee zussen had. Deze broers en zussen moeten geboren zijn na Jezus, want bij Zijn geboorte was Maria nog maagd. Daarnaast schrijft Mattheüs: 'En hij (Jozef) had geen gemeenschap met haar (Maria), totdat zij een Zoon gebaard had, en hij gaf Hem de naam Jezus'. De meest natuurlijke manier om deze tekst te lezen is dat Jozef en Maria na Jezus' geboorte samen een normaal huwelijksleven hebben gekend. Kennelijk zijn daaruit de genoemde kinderen voortgekomen.

Natuurlijk is het prima als men zich zorgvuldig wil uitdrukken en daarom Jezus' broers en zussen liever als Zijn 'halfbroers en -zussen' aanduidt. Ze hadden immers dezelfde moeder als Jezus, maar niet dezelfde aardse vader. En als men in hen kinderen van Jozef uit een eerder huwelijk wil zien – waar m.i. niets in de samenhang op wijst –, ook dan zijn deze 'broers' en 'zusters' alleen elkaars 'halfbroers en -zussen' geweest. Dan is er namelijk sprake geweest van wat wij tegenwoordig noemen een 'samengesteld gezin'.

1) Zie o.a. Henry George Liddell, Robert Scott, and Henry Stuart Jones, *A Greek-English Lexicon, with a Supplement*, Oxford 1973; Ineke Sluiter, Lucien van Beek, Ton Kessels en Albert Rijksbaron, *Woordenboek Grieks / Nederlands*, Amsterdam 2024.

BESTUDEER DE SCHRIFTEN

Vragen

1. Wie was de man die Salomo hielp bij de tempelbouw?
2. Wie wilde alle Joden doden met list en bedrog?
3. Wie was de Edomiet, die 85 priesters doodde?

Antwoorden

1. Hiram (1 Kon. 5:8).
2. Haman (Esth. 3:6).
3. Doëg (1 Sam. 22:18).

HET BOEK JEREMIA

DEEL 5 - DE VERHEVEN GOD

Ger de Koning

Jer. 2:26-28 | Laat Israëls afgoden hen maar verlossen

De tijd zal komen dat het volk vanwege de handelwijze van zijn politieke en geestelijke leiders beschaamd zal staan (vers 26). Het wordt vergeleken met een dief die betrapt wordt. Iemand die ergens inbreekt en dan betrapt wordt, schaamt zich diep. Op dezelfde wijze zal het huis van Israël beschaamd staan als ze zullen worden geconfronteerd met hun weersprekende gedrag. Het is niet de schaamte om hun schaamteloze gedrag, maar omdat ze ontdekt zijn.

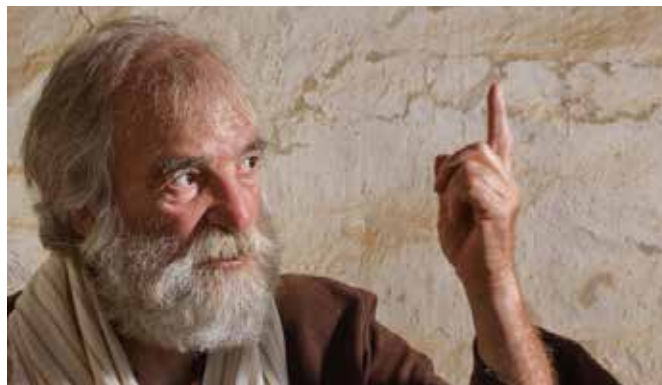
Ze vertrouwen op hout en steen als hun verwekkers en verzorgers (vers 27). Het toekennen van leven gevende en leven onderhoudende eigenschappen aan levenloze materie gaat nog een stap verder dan de afgoderij zelf. Het laatste is een stellen van een schepsel boven de Schepper. Aan die dode afgoden nog eens hun oorsprong toeschrijven is een ongekende verachting van de HEERE. Ze keren Hem daarmee de nek toe als een symbool van de trotse hardnekkigheid waarmee ze Hem aan de kant schuiven en de afgoden dienen.

Als er echter tijden van nood komen, roepen ze tot de HEERE, of Hij maar wil opstaan en hen verlost. Maar dan zal Hij hen naar hun eigen gemaakte goden verwijzen (vers 28; vgl. Richt. 10:14). Die moeten hen maar verlossen. Daar hebben ze toch zo'n goede band mee, die zorgen toch zo goed voor hen? En het zijn er ook nog niet weinigen ook. Ze zijn door het hele land te vinden. Het land is er om zo te zeggen van vergeven. Die talloze goden moeten toch wel in staat zijn hen te helpen.

Jer. 2:29-37 | Israëls dwaasheid

Het volk keert de zaken om door God ter verantwoording te roepen (vers 29). Alsof Hij iets niet goed heeft gedaan! Zij zijn het immers die in opstand tegen Hem gekomen zijn. Daarom heeft Hij hen getuchtigd (vers 30). Maar het is te vergeefs. Ze hebben zelfs de profeten die Hij tot hen heeft gezonden met het zwaard gedood (1 Kon. 19:10; vgl. Matt. 23:37a; Hand. 7:52). Ze zijn als een leeuw tegen hen tekeer gegaan. Zo hebben ze verderf voor zichzelf aangericht. De profeten, die zo'n grote zegen van God voor het volk zijn, zijn door hen behandeld alsof ze een grote plaag zijn.

De HEERE vraagt Zijn volk nog eens goed naar Hem te luisteren (vers 31), want Hij heeft hun iets te zeggen wat onweerlegbaar is. Hij spreekt tot de generatie die op dat moment leeft. Hij vraagt of Hij soms een woestijn voor hen

is geweest of misschien wel een land van diepe duisternis. Is er bij Hem geen verkwikking en voorziening in hun noden? Is er bij Hem geen licht op de weg die ze moeten gaan? Ze kunnen dit niet ontkennen. Maar uit de houding van het volk blijkt absoluut niet dat ze het erkennen.

Glashard zeggen ze dat ze niet meer naar Hem toe komen. Ze willen ongebonden zijn, vrij. Zich aan Hem onderwerpen is voor hen een verwerpelijke gedachte. Ze weigeren zich aan Hem te onderwerpen. Dat houdt de HEERE hun, die Hij hier 'Mijn volk' noemt, voor. Hij mag zoveel anders van hen verwachten, juist omdat ze Zijn volk zijn.

In plaats van een woestijn zonder leven en een land zonder licht is Hij hun sieraad geweest en zijn zij voor Hem een jonge vrouw en een bruid geweest (vers 32). Ze hebben zich echter volkomen tegengesteld gedragen en zijn Hem vergeten, en dat al zo heel lang. Hij ziet die tijd niet als een bepaalde periode, maar rekent in dagen. Elke dag dat ze Hem vergeten, telt voor Hem. Hij kan de dagen niet meer tellen, zo zwaar is het voor Hem dat Zijn volk Hem dag in dag uit maar gewoon negeert. Dit gaat nog verder dan de weigering bij Hem te komen van het vorige vers. We beluisteren het grote verdriet van God Die wordt afgewezen door het volk dat Hij zo liefheeft en waarvoor Hij zoveel heeft gedaan.

Dat ze God zijn vergeten, is niet omdat ze de weg niet weten om bij Hem te komen. Het is omdat ze die weg niet willen gaan en dat is weer omdat ze een andere weg gaan, een weg van ontucht. Die weg willen ze gaan en wat weten ze die weg goed (vers 33)! Ze kennen die slechte weg zo goed, dat ze die met het grootste gemak ook aan andere, in de zonde levende mensen leren.

Op het dieptepunt van hun afwijking zijn ze ook nog eens moordenaars geworden. Op hun weg van ontucht gaan ze over lijken. Aan hun handen kleeft het bloed van arme onschuldige zielen (vers 34) die ze uit de weg hebben geruimd omdat die hen in de weg hebben gestaan. Er is geen enkele aanleiding, zoals bijvoorbeeld het doden van een inbreker (Ex. 22:2). Wat zij doen, 'ja, dat slaat alles'.

Wie hoereert, geeft blijk van totale afwezigheid van respect voor het leven. Hoererij en moord horen bij elkaar. David is eerst een hoereerder en wordt daarna ook een moordenaar (2 Sam. 11:2-5,14-17). Dit is ook vandaag zo. In het kielzog van een volkomen ontspoorde seksuele moraal volgen abortus en euthanasie.

De mensen tot wie Jeremia het woord richt, spelen de vermoorde onschuld. Ze doen alsof ze niets verkeerd hebben gedaan (vers 35). Ze menen dat de HEERE geen enkele aanleiding heeft om toornig op hen te worden. Ook vandaag wordt in de christenheid de zonde goedgepraat. Er

Lees aub. elke keer het tekstgedeelte erbij uit de HSV.

is geen enkel besef meer van wat recht is voor God. Gods Woord wordt zozeer verdraaid, dat de meest afschuwelijke zonden kunnen worden begaan met een beroep op Gods Woord. Maar de HEERE kan en zal dit niet over Zijn kant laten gaan. Hij zal een rechtszaak met hen voeren en hen van hun schuld overtuigen, juist omdat zij zeggen dat ze onschuldig zijn. Deze zelfrechtvaardiging is gruwelijk in Gods ogen.

Telkens trekken ze erop uit om ergens anders hun heil te zoeken (vers 36). Eerst is het Assyrië (2 Kon. 15:19), nu is het weer Egypte. Maar ze zullen met Egypte net zo beschaamd uitkomen als eerder met Assyrië (2 Kron. 28:20). Dit heen en weer trekken, dit telkens veranderen van hun weg, het steeds weer kiezen van een nieuwe tactiek om zich los van de HEERE in te dekken tegen kwaad of om voordelen zeker te stellen, is nutteloos. Ze zullen als gevangenen worden weggevoerd en geen voorspoed hebben, want de HEERE verbreekt alles waarop zij steunen (vers 37). Met hun handen op het hoofd, wat betekent in grote schande, zullen ze uitgaan (vgl. 2 Sam. 13:19).

'Zult u dan niet van nu af aan tot Mij roepen: Mijn Vader, U bent de Leidsman van mijn jeugd?'

Jer. 3:1-5 | Juda, de trouweloze vrouw

In vers 1 vergelijkt de HEERE de verhouding tussen Hem en Jeruzalem met die van een aards huwelijk waarin een man zijn vrouw wegstuurt. Zal die man naar haar terugkeren? Het antwoord is 'nee' als zij de vrouw van een andere man is geworden (Deut. 24:1-4). De HEERE heeft Jeruzalem niet weggestuurd, maar ze is zelf weggegaan. Ze wordt echter als weggestuurde vrouw gezien en haar man mag niet naar haar terugkeren, want het land zou daardoor ten zeerste ontheiligd worden. Ze heeft namelijk door haar hoererij met veel vrienden de terugkeer onmogelijk gemaakt.

De HEERE houdt Jeruzalem haar gedrag voor (vers 2). Ze moest maar eens om zich heen kijken. Is er een plek te vinden waar ze zich niet aan hoererij heeft overgegeven? Ze is schaamteloos langs de wegen gaan zitten om zich aan iedere voorbijganger als hoer aan te bieden (vgl. Gen. 38:14-15; Ezech. 16:25; Spr. 7:12-15). Ze zit daar als een Arabier in de woestijn die zijn koopwaar aan voorbijgangers aanbiedt. Een Arabier leeft in totale ongebondenheid. Als er geen handel te drijven is, is er altijd wel wat te roven. Zo leeft Jeruzalem. Ze is alleen uit op hoererij. Door haar hoererij en alle bijkomende kwaad heeft ze het hele land ontheiligd. Haar zonden liggen als een bedekking over het land.

De HEERE heeft de regen ingehouden om haar te tuchtigen en tot Hem te laten terugkeren met belijdenis van haar ontrouw (vers 3; Lev. 26:9; Deut. 28:23-24; 1 Kon. 17:1). Hij wil haar laten voelen hoe leeg een leven is dat zich buiten de gemeenschap met Hem afspeelt. Ze heeft echter geen gevoel meer voor het goede. Ze heeft het voorhoofd van een hoer, die schaamteloos bezig is en niet aanspreekbaar is op haar weerzinwekkende gedrag. In hoogmoed gaat ze door en trekt zich niets van de HEERE aan. Ze weigert de zonde te erkennen en ermee te breken.

De HEERE nodigt hen uit Hem aan te roepen met '*mijn Vader*' (vers 4). Hij zegt dat, opdat ze in Hem hun oorsprong zullen erkennen in het bewustzijn dat ze door het dienen van de afgoden zich van Hem, hun oorsprong, hebben losgemaakt. Hij zegt erbij dat ze Hem zullen erkennen als '*de Leidsman*' van hun jeugd. Dat houdt in dat ze inzien dat ze Hem als Leidsman hebben verworpen en de afgoden zijn gaan dienen.

Maar de HEERE weet hoe ze in hun hart over Hem denken. Al zouden ze tot Hem komen en '*mijn Vader*' tegen Hem zeggen en Hem als '*de Leidsman*' van hun jeugd belijden, dan doen ze dat zonder enige belijdenis van hun zonden. Ze doen wel een beroep op Zijn goedertierenheid, als de goede God Die Zijn volk toch wel weer zal aannemen (vers 5), maar ze doen het in huichelarij.

Ze menen dat de goede God wel weer een keer Zijn toorn zal loslaten. Hij zal toch niet altijd toornig op hen blijven? Hun taal is vleierend, zo spreken ze, maar hun daden zijn slecht. Ze spelen het klaar om vroom te spreken en zondig te handelen. De HEERE doorziet dat en zegt hun dat ook duidelijk. In de uitspraak '*u speelt het klaar*', horen we de verbazing van de HEERE over hun ontstellende, glasharde en onverbeterlijk brutale houding. Wij zouden zeggen: 'Moet je daar nog een woord aan vuil maken?' Maar waar wij stoppen, gaat God in geduld en genade verder. Dat is een houding die ons moet verbazen.

Dit moet Jeremia als jongeman allemaal tegen Gods volk zeggen. Hier eindigt zijn eerste boodschap met samengevat de hoofdonderwerpen:

1. Israël is schuldig aan vreselijke zonden.
2. De HEERE straft Zijn volk.
3. In tijden van nood willen ze dat de HEERE hen helpt.
4. Ze hebben echter geen waarachtig berouw.

DE HEERLIJKHEID VAN DE ZOON

Volgens de aanhef van de brief aan de Hebreëën (vs. 1-4)

1. God heeft persoonlijk gesproken in de Zoon.
2. De Zoon is de Erfgenaam van alle dingen.
3. Hij is ook de Schepper van alle dingen.
4. Hij is de uitstraling van Gods glorie.
5. Hij is de zichtbare afdruk, de openbaring van Gods wezen.
6. Hij is de Onderhouder en draagt alle dingen door het woord van Zijn kracht.
7. Hij heeft door Zichzelf de reiniging van de zonden volbracht.
8. Hij is gaan zitten aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge.
9. Hij heeft uitnemender naam geëerfd dan de engelen.

CONTRASTEN IN HET LEVEN VAN CHRISTUS

2 KORINTHIËRS 5:21;
8:9; 1 PETRUS 3:18

Daniel Melui

De Persoon van de Heer Jezus is zo groot en heerlijk, dat dingen die voor de menselijke waarneming in tegenspraak met elkaar lijken te zijn, alleen ertoe dienen de volheid en de heerlijkheid van Zijn Persoon tot uitdrukking te brengen. De schijnbare tegenstrijdigheden in Zijn leven dienen juist ertoe om de wonderbare eenheid en grootheid ervan aan het licht te brengen. Hieronder worden enkele van deze aspecten kort belicht:

- Hij Die God was en is, is waarachtig Mens geworden, zonder Zijn godheid af te leggen (Joh. 1:14).
- Hij Die in de gestalte van God was, heeft Zichzelf ontledigd (of: vernietigd) en de gestalte van een Slaaf aangenomen (Fil. 2:6-7).
- Hij Die oneindig rijk was, is arm geworden, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden (2 Kor. 8:9).
- Hij Die recht erop had om gediend te worden, kwam op aarde om Zelf te dienen en Zijn leven te geven tot een losprijs voor velen (Mark. 10:45).
- Hij Die op elk moment vrijuit had kunnen gaan, heeft Zichzelf volkomen vrijwillig tot eeuwige dienstbaarheid verplicht (vgl. Ex. 21:5-6).
- Hij Die van eeuwigheid de Beminde van de Vader was, ondervond de vijandschap van Zijn schepselen op aarde (Jer. 12:7).

- Hij Die als God geen plicht tot gehoorzaamheid kende, heeft als Mens de gehoorzaamheid geleerd uit wat Hij heeft geleden en is gehoorzaam geworden tot de dood (Fil. 2:8; Hebr. 5:8).
- Hij Die de liefde van God openbaarde, ondervond de haat van de mensen (Ps. 109:5).
- Hij Die alle macht had, werd in zwakheid gekruisigd (2 Kor. 13:4).
- Hij heeft op het kruis overwonnen als de Leeuw, door Zich als het Lam te laten slachten (Openb. 5:5-6).
- Hij Die Zelf de Rechtvaardige was, heeft geleden voor de onrechtvaardigen (1 Petr. 3:18).
- Hij Die het Licht is en iedere mens verlicht, werd aan het kruis in de diepste duisternis gehuld (Matth. 27:45; Mark. 15:33; Joh. 1:9).
- Degene Die geen zonde kende, werd tot zonde gemaakt in de drie uren van duisternis (2 Kor. 5:21).
- Degene Die het leven was en is, is gestorven om het leven en de onvergankelijkheid aan het licht te brengen (2 Tim. 1:10).
- Hij Die van de hoogste hoogten kwam, daalde af in de diepste diepten om Zijn God en Vader oneindig te verheerlijken en ons mensen te verlossen (Ps. 88:7).
- Hij Die Zichzelf zo diep vernederde aan het kruishout, werd zeer hoog verheven nadat Hij het verlossingswerk had volbracht (Fil. 2:8-9).
- Hij Die als Mens de laagste plaats innam op het kruis, kreeg daarna als Mens de hoogste plaats bij God (Jes. 52:13; Hebr. 1:2; 12:2).
- Hij Die eens de Man van smarten was, zal straks de Man vol vreugde zijn (Jes. 53:3; Hebr. 1:9).
- Hij Die ooit de doornenkroon droeg, zal straks vele diademen dragen (Mark. 15:17; Openb. 19:12).
- Hij Die tijdens Zijn leven weinig vrucht zag, zal straks veel vrucht zien en verzadigd worden (Jes. 49:4; 53:11; Joh. 12:24).

ADVERTENTIE

Boodschappen voor zeven gemeenten

Profetische kerkgeschiedenis volgens Openbaring 2 en 3

Auteur onbekend

Gebundelde bewerking van een artikelen serie uit de 'Bode des Heils in Christus' (1894). Oorspronkelijke titel: 'Een profetische geschiedenis der christelijke kerk'.

ISBN/EAN: 9789083589954; 108 pagina's; 4,90 Euro

'Nieuw'